

Cynisme aan de top in 'Grind'

door Gerard Mesman . maandag 20 juli 2009 | 00:42 | Laatste bijgewerkt op: maandag 20 juli 2009 | 09:01

Begin en eind van 'Grind' door het Eindhovense theatergezelschapje Strapatsen kunnen nog wel wat schuur- en polijstwerk gebruiken, maar voor het overige zitten we in een stevig stuk dat uitblinkt door zijn ingehouden speelstijl. Onderkoeld, stoff upper lip, gas geven maar de rem niet loslaten.

We kijken uit over de almaar uitdijende troosteloosheid van Strijp S, want Strapatsen wil locatietheater, en vangen bij toeval de goudgele zon die mooi contrasteert met het bijtende cynisme dat op de voormalige werkvloer van het SWA-gebouw wordt rondgestrooid door Roos en haar mannen. Roos heeft de leiding over 'de fabriek' en probeert te overleggen met Bertram en Jeffery over twee belangrijke agendapunten: de werknemer van de maand en het onvermijdelijke ontslag van een aantal arbeidskrachten. Het is immers crisis.

Als intrigerend contrapunt staat er een gesloten doodskest in de boardroom, die door de uitzonderlijke context de vraag blijft stellen: wat is hier aan de hand? Het antwoord daarop glijdt steeds weer uit onze vingers, omdat de gesprekken tussen de leidinggevendenden alle kanten op zwabberen en vooral gaan over de onderlinge relaties. Het spel om de macht.

Strapatsen kiest voor absurd theater. Dat heeft als voordeel dat je er alle kanten mee op kunt, onder het motto 'alles mag'. Zoals altijd is die kracht ook meteen zijn zwakte, want net zo makkelijk wordt het daarmee nietszeggend. Wie bij Grind zit te wachten op aanknopingspunten bij onze dagelijkse realiteit doet dat tevergeefs. Je moet door die opdringerige absurdistische verhaallijn heen kijken om op die wervelwind aan emoties van de volgende laag mee te kunnen deinen.

De spelers Isabel Pullens, Mark van Seggelen en René Zeegbregts vormen een ijzersterk trio, dat eenmaal op dreef vakkundig tussen de vele klippen van dit genre zeilt. Hun sterkste wapen hierin is de teugels strak te houden en zich niet voluit mee te laten sleuren in hun zelfbedachte absurde universum.

Het rijke taalgebruik is daarbij van grote waarde, omdat het voortdurend je aandacht prikkelt.

Het einde van Grind is onvoldoende uitgespeeld, waardoor het plotsklaps afgelopen is en er los bij blijft hangen. Het decor is armzalig, de dimensie geluid is compleet afwezig en de zitplaatsen zijn een kwelling voor het publiek; met al die ruimte op Strijp zitten wij helaas als sardientjes in een blik.

Voorstelling: Grind door: Strapatsen gezien: première vrijdag 17 juli 2009 locatie: Strijp S in Eindhoven, gebouw SWA regie: Marnix Mulder tekst: Mark van Seggelen nog te zien in de regio: 11 en 12 september Hartmann fabrieken in Helmond